

kriterijem kot so: modeliranje poslovnega sistema, strateško planiranje informacij, podatkovno in postopkovno modeliranje, avtomatizacija systemske zasnove in izdelave programov, vključitev uporabnikov v zasnovo in izdelavo prototipov, še posebno pomembna pa je vključitev poslovodstva, da postavi prioritete in definira informacijske potrebe, še zlasti za področje podpore odločanju. Važni so še nekateri drugi aspekti. Tako mora metodologija zagotavljati uporabo avtomatskih orodij, ki pomagajo pri analizi in zasnovi, uporabo aplikacijskih generatorjev in jezikov 4. generacije. Važno je tudi, da metodologija zagotavlja dobro skrbništvo podatkov in pomoč informacijskim centrom, ki direktno pomagajo uporabnikom pri njihovem delu z osebnimi računalniki.

2. PROBLEMI RAZVOJA INFORMACIJSKIH SISTEMOV

Veliko je bilo povedanega in napisanega o tem, kaj je narobe z obdelavo podatkov. V večjih centrih imajo zlasti velike težave s proizvodnjo aplikativne programske opreme, ki pogosto zaostaja tudi več let za pričakovanji. Gradnja večjih sistemov traja predolgo. Stroški delujočih sistemov so izredno visoki, saj se profesionalne ekipe pogosto ukvarjajo le z vzdrževanjem obstoječih sistemov. Ker se razvijajo aplikacije praviloma brez systemskega pristopa več ali manj neodvisno, je veliko redundantnih podatkov, ki jih različno ažurirajo. Zato ni redek pojav, da poslovodstvo ne more dobiti informacij iz računalnika, čeprav so v njem zbrani vsi potrebni podatki. Problemi pa so še večji, ko poslovanje zahteva naglo spremembo poslovnih postopkov, ali uvedbo novih proizvodov oz. storitev. Obdelava podatkov sploh ne sledi dovolj hitro takšnim spremembam in tako postane ovira ne pa podpora poslovnemu sistemu. Povedano drugače: razvoj aplikativne programske opreme ne more slediti dinamičnim, stalnim spremembam poslovnega sistema. Zato ni čudno, da je znani ameriški časopis "The Wall Street Journal" potožil: "Glavni zavori gospodarskega razvoja sta nafta in razvoj programske opreme!"